

AINA MOLL

EL CATALÀ AL SENAT

Després de més de quatre anys d'esforços diversos, especialment intensos per part de Joaquim Ferrer, s'ha aconseguit un acord entre PSOE, CiU i PNB perquè les llengües no castellaness siguin admeses al Senat.... un cop cada any, en ocasió del debat sobre les autonomies.

Ens n'hem d'alegrar: en Miquel Roca diu que és el màxim que es podia obtenir en aquests moments, i segurament té raó (si tots els senadors practiquesin l'espanyolisme integrista de Vidal-Quadras, ni tan sols això no s'hauria aconseguit). D'altra banda, aquesta admissió és símptoma que en el mur del monolingüisme espanyol s'ha produït una petita escletxa, per la qual la idea de la pluralitat lingüística d'Espanya arribarà, com un raig de llum, a l'opinió pública de tot l'estat (en podíem copsar un altre símptoma dos dies abans d'anunciar-se aquest acord, en l'acte d'*homenaje a la lengua catalana*, volgudament convertit en *homenaje a la pluralidad lingüística de España*), i ja sabem que les escletxes, un cop començades, es van eixamplant per si soles...

Ara bé, cal reconèixer que aquest ús excepcional, limitat a un sol dia —se suposa que amb llibertat plena, i per tant amb traducció simultània, a fi que totes les llengües puguin ser usades i enteses, fins i tot en les intervencions improvisades— resulta excessivament restringit: és un ús purament testimonial, que justifica el qualificatiu de *folklòric* que un senador d'IC li ha aplicat.

Sembla raonable que no puguin emprar-se totes sempre lliurement (no sols pel *status* de *llengua comuna* que la Constitució dóna al castellà, sinó perquè la traducció simultània, a més de ser costosa, rebaixa molt la qualitat de la comunicació). Però el seu ús hauria de quedar obert per a qualsevol intervenció llegida, a condició que se'n repartís prèviament la traducció castellana. Aquesta pràctica, a més d'aplicar en mesura justa el respecte i la protecció que la Constitució garanteix a totes les llengües d'Espanya, tindria efectes didàctics importants: després de seguir la lectura d'uns quants discursos en català i en gallec, és segur que tots els senadors entendrien perfectament aquestes dues llengües (tal com ho propugnava Unamuno), i ja només quedaria el problema de l'euskera.

[1-XI-1992]

D'UN TEMPS, D'UN PAÍS

SETZE VISIONS
SOBRE LA CATALUNYA
DEL NORANTA-DOS

BARCELONA • 1993

EDICIONS DE LA REVISTA DE CATALUNYA

«Un llibre no gaire habitual. Un llibre que invita, en certa manera, a la lectura-zapping. Un recull de veus notables i diverses que, evidentment, són part important d'un temps i d'un país.» Amb aquestes paraules extretes del pròleg, Raimon presenta aquest volum que aplega els articles que del vint-i-tres d'abril al set de desembre aparegueren simultàniament, sota l'epígraf *D'un temps, d'un país*, en diferents mitjans de la premsa catalana no barcelonina. La categoria dels autors i la qualitat i la independència dels articles en la circumstància especial de l'any 1992 justifiquen que ara siguin recollits en un llibre.

D'UN TEMPS, D'UN PAÍS

SETZE VISIONS SOBRE LA CATALUNYA DEL NORANTA-DOS

per

Max Cahner, Salvador Cardús,
Josep Gifreu, Josep Huguet,
Isidor Marí, Aina Moll,
Josep Murgades, Salvador Oliva,
Josep M. Puig Salellas, Joandomènec Ros,
Maria Rúbies, Josep-Maria Terricabras,
Adolf Tobeña, Ricard Torrents,
Pere Verdaguer, Gerard Vergés

amb un pròleg
de Raimon

BARCELONA, 1993

EDICIONS DE LA REVISTA DE CATALUNYA

C·U·R·I·A·L

© els autors respectius, 1993
Primera edició: maig de 1993
Coberta i maquetació: Josep Palàcios
Editat per Curial Edicions Catalanes
carrer del Bruc, 144 - 08037 Barcelona
Imprès a Novagràfik, carrer de Puigcerdà 127,
08019 Barcelona
ISBN: 84-7256-932-2
Dipòsit legal: B. 15110-1993

INTRODUCCIÓ

Entre el vint-i-tres d'abril i el set de desembre de 1992 setze escriptors, professors universitaris i especialistes en el camp de la comunicació i de la cultura van decidir de publicar, amb el suport de la Fundació Revista de Catalunya, una columna a les pàgines d'opinió de la premsa, diària o setmanal, de fora de Barcelona. *D'un temps, d'un país* era, mantinent el nom a una coneguda cançó de Raimon, el títol de la columna, que pretenia tractar des d'una òptica independent els temes que afectaven un país determinat —Catalunya, els Països Catalans— i un temps determinat —l'any 1992.

L'experiència, doncs, pretenia cobrir tot el territori del Principat i, en un segon estadi, també el de la resta dels Països Catalans. L'interès estava en l'elaboració d'un discurs que, no adreçat directament al lector barceloní, tingués la capacitat de fer-se llegir amb un grau similar d'implicació per un lector de Girona o de Tortosa, de Lleida o de Reus, de Tarragona o de Manresa, d'Igualada o de Vic, de Granollers o de Vilanova i la Geltrú, de Perpinyà o de Ciutat de Mallorca, posem per cas. Els setmanaris «El 9 Nou», «La Veu de l'Anoia», «Diari de Vilanova» i els diaris «Nou Diari», «Diari de Lleida»,

«La Mañana» i «Regió 7» en van garantir, de manera sincrònica i territorialment complementària, la difusió; difusió que, atesos certs problemes de darrera hora en algun cas i del tot aliens a la voluntat dels autors, podria haver estat fins i tot més àmplia. Malgrat tot, els dos-cents articles aplegats en aquest volum —n'hi ha tres d'inèdits, però— van permetre que, ininterrompudament al llarg de nou mesos, es poguessin formular opinions que, tal vegada, en mitjans de més abast no haurien pogut aparèixer, si més no en la conjuntura singular de l'any 1992.

És evident que el suport de la premsa no barcelonina i la voluntat de les setze persones implicades han permès —modestament, si es vol— que diferents empreses periodístiques se sumessin a un projecte necessari i fins avui prou singular, un esbós útil per a un possible model de premsa nacional que, tant per implantació i estructuració com per independència i continguts, encara ens cal i resta per fer.

Els autors voldrien dedicar un record ben especial a Maria Rúbies, que ens deixà el mes de gener del 1993.